

PRÆDIKEN PÅSKEDAG DEN 16. APRIL 2017
AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15
Tekster: Sl. 118,19-29; 1. Kor. 5,7-8; Mark. 16,1-8
Salmer: 218,233,238,241,234

Ja, jeg ved du siger sandt
Frelseren stod op af døde
Det er hver langfredags pant
på en påskemorgenrøde

Lys over marker påskemorgen. Det er blevet Kirkens største
festdag.

Den begyndte – uanset om vi kunne se det eller ej rød himmel
mod øst, Den påskemorgenhimmel vore forfædre vendte deres
kirker efter, da de blev bygget for længe siden. Den
morgenrøde, vi synger om, når vi synger: I østen stiger solen
op.

Det er et godt billede på påskemorgen.

Men det er et endnu bedre billede på, hvad påskemorgen
betyder for os.

Nemlig, at natten er forbi. At det er lyset, der kommer til os.
Fra fremtiden. Den vi ellers selv synes kan være mørk og
dunkel.

Derfor er det lysets glæde, vi fejrer påskemorgen.

Vendepunktet symboliseret ved en stor sten, der var væltet fra.

Var væltet fra. Allerede da sørgende kvinder kom i
morgenrøden.

Var væltet fra, så menneskers spekulationer over, hvordan og
hvorledes en gang for alle blev tømt for indhold.

Og menneskers fremtid en gang for alle lagt i Guds hånd.

Den hånd, der kan vælte sten fra.
Også selvom de er meget store.
Det vendepunktets symbol er Påskemorgen.
Denne gang fortalt og forkyndt for mennesker den 16. april
2017.
På kirkens største festdag.
Men til hverdagsbrug. Blandt sten, der kan være store.
Sidste gang Påskedag faldt på den 16. april var i 1995. Den dag
døde min mor. Det kan tankerne ikke lade være med at gå
omkring, når kalenderen og månens vandring over himmelen
nu igen vil føje det således at Dronning Margrethe fejrer sin
fødselsdag påskedag.
Det skal ikke fylde prædikenen 22 år efter. Men skal være
symbolet på dette, at påskedags forkyndelse ikke er en glæde,
der svæver frit i luften og bare skal tages med uden videre.
Nej, Påskemorgens evangelium er et budskab til mennesker
med en hverdag og et liv. Med datoer og udfordringer. Med
afbrydelser og afslutninger. Med nye begyndelser.
Men budskab lyder som påskemorgens lys viser os: Mørket er
bag dig, lyset er foran dig.
Sådan lyder det. Også til mennesker, der måske synes, de har
lyset bag sig og mørket foran sig. Mennesker, der har mistet,
eller mennesker, der frygter for en uvis fremtid.
Budskabet, der i dag lyder er det samme:
Gud har taget din fortid på sig og givet dig en fremtid i sit lys.
Det er **det**, vi fejrer påskemorgen som kirkens største festdag.
Som kirkens største budskab.
Lyset **har** allerede sejret.

De sagde ikke noget til nogen. Sådan slutter evangelisten Markus oprindeligt sit evangelium.

Vi kan næsten smile ad det. For hvis de virkelig ikke havde sagt noget til nogen, så havde vi heller ikke dag sagt noget til hinanden. Ikke sunget påskesalmer og sagt god påske.

De flygtede og sagde ikke noget til nogen.

De løb.

Men de blev **indhentet**.

Af lyset. Med lysets fart.

Og den er som bekendt høj.

Den kan intet menneske flygte fra. Selv ikke med mørkets stærkeste kræfter.

De blev indhentet. De blev befriet fra frygten.

Og de faldt til ro.

Derfor blev de også indhentet af evnen til at tale om, hvad de havde hørt. Fortælle det videre.

Men evangelisten Markus tager det ikke med i sit evangelium.

For evangeliet handler ikke om frygtende kvinder ved en grav en gang for længe siden. Ikke om **deres** liv. Men om **vores**.

Evangeliet handler om påskedag 2017 og om os, der hører det i dag her ved gudstjenesterne i Vester Aaby og Aastrup – og alle dem, der hører påskeevangeliet verden over i dag.

I dag er det os, der skal falde til ro. Det er os, der i dag får at vide, at vi ikke længere skal flygte i mørket og ikke turde sige noget til nogen.

Af frygt.

Det er os, der skal turde træde det skridt ud i fremtiden, der tør lade os lægge fortiden i Guds hånd.

Det betyder ikke, at vi ikke må savne. Det betyder ikke, at verden skal blive, som om intet var hændt, eller som om intet

kan ske. Det betyder blot at vi skal turde lade Gud vælte de store sten fra. I stedet for igen og igen at prøve selv uden held. For det er alene Gud, der kan vælte stenene fra.

Vi magter det ikke selv.

Alligevel **stiller** vi gang på gang de spørgsmål, som de tre kvinder stiller hinanden i dagens tekst:

Hvordan skal vi få væltet stenen fra indgangen til graven?

Nogle gange vil svaret måske være, at stenen skal blive liggende.

For påskemorgen er ikke en revolution, der skal vende op og ned på alt. Men påskemorgen kan alligevel godt stille spørgsmål til alt det, vi kalder for ”plejer.”

Fordi påskemorgen er beretningen om, at der skinnede lys på dødens plads. Alle de steder, hvor vi ikke plejer at kunne se andet end mørke. Påskemorgen er beretningen om, at Gud bragte lyset til verden i en påskemorgenrøde som den vi kunne se uden for vore vinduer i morges.

At Gud lader solen stå op også på dage, hvor det næsten ikke bliver lyst.

For at Mennesker altid kan leve i Guds lys.

Derfor kan evangelisten Markus slutte sit evangelium som han gør. For Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor og Salome skulle tilbage til **deres** hverdag. Vi skal tilbage til vores hverdag. Deres hverdag hed Galilæa. Der skulle de se ham. Sådan sagde den unge mand i hvide klæder til dem.

Vi skal når vi har hørt budskabet tilbage til **vores** hverdag.

Hvad den så hedder.

Og det er **der**, **vi** skal se ham. Som tro, håb og kærlighed. Det er det budskabet siger til os i dag påskedag.

Der kan ligge sten i vejen på vores vej. Vi kan stille spørgsmål om hvorfor og hvordan. Vi kan stå stille på vejen i grublen over alle spørgsmålene.

Men Gud vil have os i fart. Derfor lod han sin søn blive menneske og komme til jorden. Derfor lod han ham korsfæste og dø langfredag.

Men først og fremmest: Derfor lod han ham opstå fra de døde påskemorgen.

Så også vores liv kan opstå fra de døde.

Hver morgen. Hver gang vi står stille ved en sten på vejen.

Hver gang vi tøver med at turde slippe, hvad der spærrer, for at gribe, hvad der kommer. Hver gang vi tøver med at stole mere på Guds kræfter end på vore egne.

Hver gang lyder budskabet: Han går i forvejen for Jer til Galilæa.

Der skal I se ham.

Som Han har sagt jer det.

Påskemorgen er forår og gule påskeliljer blandt sten med navne uden for kirken. Sten, der hver især markerer afslutning og afbrydelse mellem mennesker.

Vi bliver mindet om dem lige om lidt, når vi går fra kirke gennem det gule lyshav.

De kan gøre os bange, de kan gøre os tavse. De kan få os til ikke at sige noget til nogen.

Men i dag skal de minde os om, at stenen var væltet fra. At lyset fra Gud skinner på dødens plads, og at selvom evangelisten Markus næsten slutter midt i en sætning så er det netop for at sige, at fortsættelsen ikke er i menneskers hånd.

Men i Guds.

At håbet bliver født som bladene på træerne over os og urterne på jorden under os.

At vi får lov til at gå tilbage til vores hverdag med budskabet om, at han har sagt det også til os. I vores dåb.

Jeg er med Jer alle dage.

Indtil verdens ende.

Glædelig Påske!

AMEN